

Beslutningsforslag nr. B 113. Fremsat den 30. januar 1987 af Tinning (VS), Albrechtsen (VS) og Elisabeth Bruun Olesen (VS)

Forslag til folketingsbeslutning om energiafgifter for momsregistrerede virksomheder

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslag om indførelse af energiafgifter for momsregistrerede virksomheder efter følgende retningslinier:

1. Den nuværende automatiske refusionsordning for energiafgifter, der er pålagt momsregistrerede virksomheder, bortfalder.

2. Der fastsættes følgende mindstepriser:

- for el: 53 øre pr. kWh.
- for fyringsolie: 2.500 kr. pr. 1.000 liter.
- for øvrige brændsler, herunder naturgas, fastsættes mindstepriser, som målt efter brændværdien modsvarer olieprisen.

Mindstepriserne reguleres efter månedsprisindekset med tillæg af 5 pct. p.a.

3. Pålagte energiafgifter refunderes kun med det beløb, der overstiger mindstepriser-

ne.

4. Som betingelse for fortsat afgiftsrefusion kan virksomhederne pålægges at analysere mulighederne for energibesparelser, brændselsomlægning, levering af overskudsvarme m.v. samt at gennemføre samfundsøkonomisk set fordelagtige energiinvesteringer. Energiministeren fastsætter de nærmere regler herfor.

5. For særlig energitunge virksomheder iværksættes et udredningsarbejde med henblik på at belyse de samfundsøkonomiske, energiøkonomiske og miljømæssige fordele og ulemper ved omlægning eller videreførelse af produktionen. Disse analyser danner baggrund for stillingtagen til eventuel statsstøtte til de nævnte virksomheder eller til omlægningen af dem.

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Olieprisen er det sidste års tid faldet ganske drastisk, hvilket nu 5 gange har ført til regulering af den almindelige forbrugers oliepris. Samtidig er olie anvendt til industrielle formål, herunder landbrug, blevet holdt fri for afgift, hvilket nu betyder, at olieprisen for erhvervsvirksomheder er helt i bund.

VS finder principielt, at energipriserne bør være ens for alle og anser afgiftsfriholdelsen på erhvervssiden som en skjult erhvervsstøtte.

Såfremt staten ikke refunderede afgift og moms til erhvervssektoren, ville dette have givet staten en ekstra indtægt på 5,5 mia. kr. fra el-energiforbrug og 5,3 mia. kr. fra olieforbruget, altså i alt 10,8 mia. kr. i 1987 ved uændret forbrug og priser.

Til trods for VS' principholdning om ens energipriser for alle er vi indstillet på, at en sådan udjævning er urealistisk at gennemføre i et hug, hvilket er baggrunden for det foreslåede niveau, som dog skal revurderes efter 3 år. På den anden side vil industrien, landbruget m.fl. nok ikke undlade at protestere kraftigt over selv denne relativt beskedne ændring. VS skal hertil anføre, at næppe nogen erhvervsvirksomhed i forvejen havde kalkuleret med dette prisfald, ligesom der ingen garanti er for, at prisen ikke stiger til det gamle niveau igen. Derfor finder VS, at det er et fuldt forsvarligt indgreb, som i øvrigt slet ikke kan sammenlignes med de indgreb, almindelige borgere i øvrigt er blevet præsenteret for i især de seneste år.

Den meget ustabile pris på olien og de meget lave energipriser i øvrigt stiller sig efter VS' mening klart i vejen for en rimelig udnyttelse af lokale energiresourcer, herunder vedvarende energi. Ligeledes stiller dette sig i vejen for en miljømæs-

sigt forsvarlig udvikling med hensyn til kulforureningen og landbrugets forurening.

Efter forslaget lægges erhvervenes energipriser fast på niveauet fra 1983 og tilnærmes derefter gradvis i løbet af 10-15 år til forbrugerpriserne. Hvis ikke verdensmarkedspriserne på energi sprænger alle rammer med udsving på mere end 250 procent, betyder det, at virksomhederne nøje kan kalkulere de langsigtede fordele ved energibesparende foranstaltninger.

Ved en fastlåsning af energiprisen på et rimeligt niveau, vil det i langt højere grad kunne lade sig gøre at foretage realistiske økonomiske beregninger forud for en beslutning om f.eks. at investere i et biogasanlæg (fællesanlæg eller gårdanlæg), hvilket er en nødvendig forudsætning for, at naturgødningen betragtes som en energiresource og ikke bare noget, som der inden 1990 skal ofres 3 mia. kr. på at opbevare i en vis periode af året. Tilsvarende betragtninger gør sig gældende for en lang række investeringsovervejelser i de forskellige erhverv. VS er overbevist om, at udnyttelse af vedvarende energi er kommet for at blive, og det bør være en statsopgave at sikre, at vejen banes for udbygningen heraf i størst mulig grad - ikke mindst af hensyn til miljøet, hvor naturgødningen jo spiller en ikke uvæsentlig rolle for vandforureningen i danske vandløb, søer og havene omkring os.

VS ser frem til, at Folketingets partier, som jo stort set alle har givet udtryk for, at nu skal der gøres noget ved miljøet, også benytter den efter VS' mening for samfundet ganske gratis chance til at gøre noget effektivt, der virkelig batter.

Som beregningsgrundlag for et forventet afgiftsprovener på 3,7 mia. kr. er taget udgangspunkt i energiforbruget i 1985:

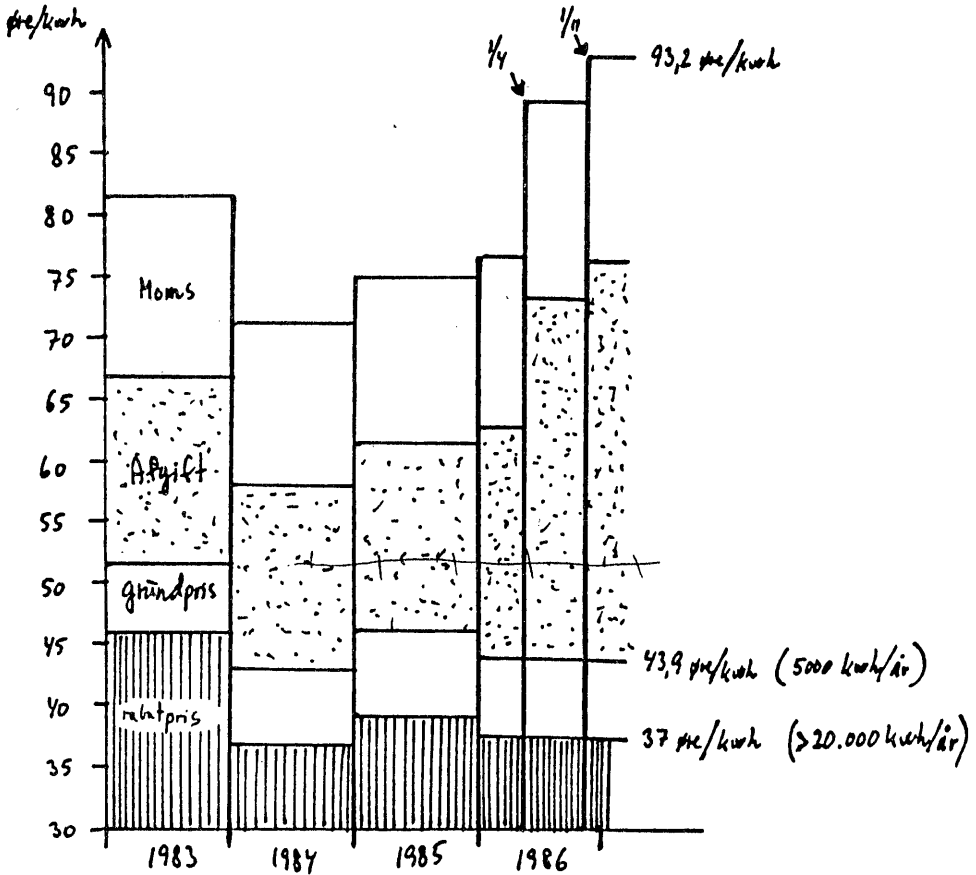
DANMARKS ENERGIFORBRUG I 1985 I PJ (= 10⁶ GJ)

Formål	el	olie	naturgas	kul	ve	bygas	fjernv.	i alt
Rumopv.	5	120	6	4	8	3	74	220
Proces.	35	85	5	17	4	-	3	149

Transport	1	157	-	-	-	-	-	158
El-apparater	51	-	-	-	-	-	-	51
Sum	92	362	11	21	12	3	77	578

El-forbruget i erhvervssektoren er 35 PJ (= $9,7 \times 10^9$ kWh). Prisen ultimo november 1986 er ca. 37 øre/kWh eller op til 44 øre for forbrug under 5000 kWh/år.

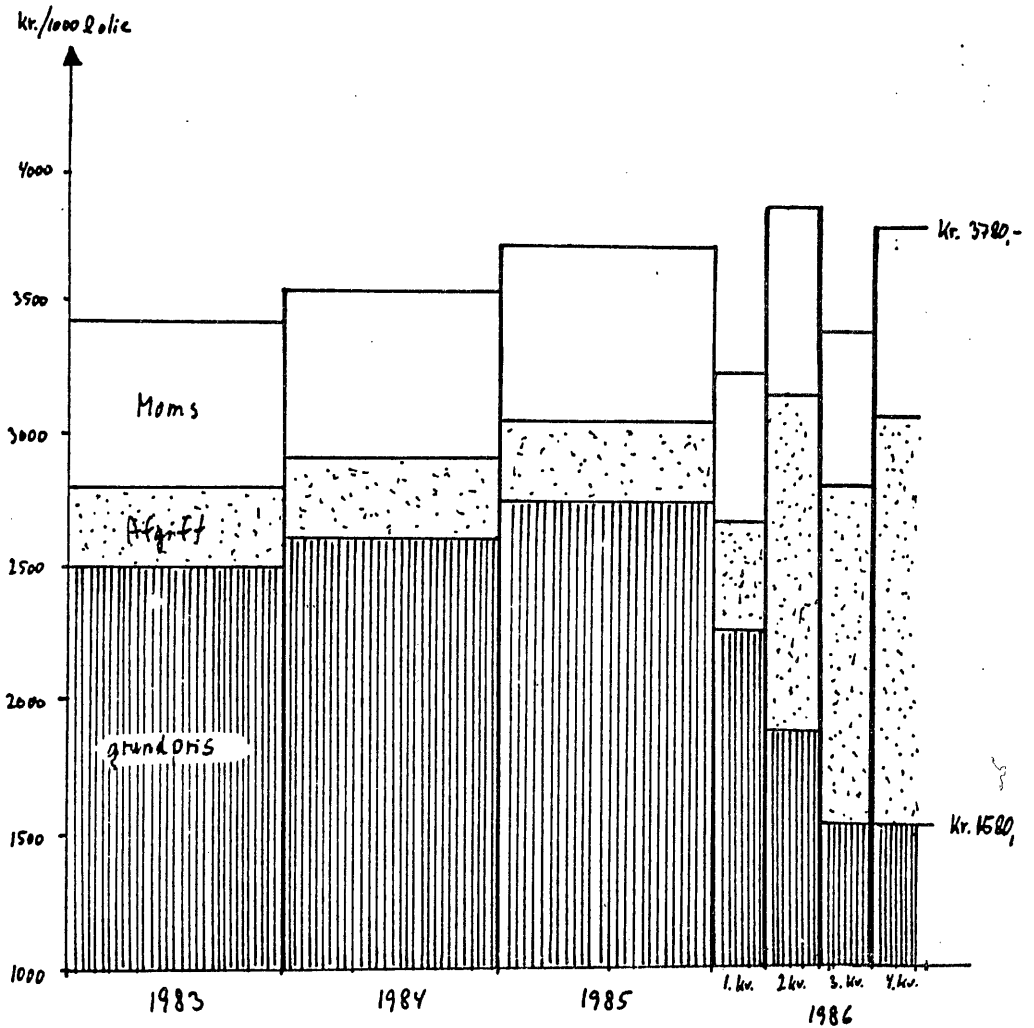
Ved en fast minimumspris på 53 øre/kWh vil afgiften udgøre 16 øre/kWh – ikke meget i forhold til den afgift, som den almindelige forbruger skal betale. Disse 16 øre vil samlet indbringe et afgifts-provenu på ca. 1.500 mill. kr. pr. år.

Kilde: Monopoltilsynet.

Olieforbruget i erhvervssektoren er 85 PJ (= 2,4 mill. m³). Prisen ultimo november 1986 er kr. 1.580 pr. 1000 liter (= m³). Ved en fast minimumspris

på kr. 2.500/1000 liter vil afgiften udgøre kr. 920/1000 liter. Disse 920 kr. vil samlet indbringe et afgiftsproveneru på 2,2 mia. kr. årligt.

De øvrige energipriser reguleres efter olieprisen. Såfremt de nuværende grundpriser forbliver uændrede og forbruget er som i 1985, vil denne procesenergiavgift indbringe 3,7 mia. kr. årligt alene fra el og olie.

De indkomne midler fra procesafgiften skal alene kunne anvendes til udnyttelse af lokale energiresourcer og vedvarende energi. Ubrugte midler

fra et finansår skal kunne spares op til senere anvendelse. Den overordnede koordination, planlægning m.v. forestås af det nedsatte VE-Råd (jf. det samtidig hermed fremsatte forslag til folketingsbeslutning om udnyttelse af biomasseenergi og vedvarende energikilder, punkt 5).

Det foreslås, at midlerne hovedsagelig anvendes til gennemførelse af et handlingsprogram for ud-

nyttelse af biomasseenergi og vedvarende energikilder samt en handlingsplan for gennemførelse af elbesparelser (se de samtidig hermed fremsatte

forslag til folketingsbeslutning om udnyttelse af biomasseenergi og vedvarende energikilder og om elbesparelser.

Bemærkninger til forslaget

Bemærkninger til de enkelte punkter

Ad 2 og 3

Ved årlig regulering af mindstepriserne i takt med den almindelige prisudvikling med tillæg af 5 pct. sikres to ting:

1. Erhvervs- og forbrugerpriserne tilnærmes gradvis til hinanden. På længere sigt opnås et enstrengt prissystem – til gavn både for den administrative enkelhed og for en progressiv, miljøvenlig energipolitik.

2. Hvis ikke verdensmarkedspriserne på energi foretager udsving af hidtil uset omfang, vil erhvervenes kommende energiudgifter med denne metode blive forudberegnelige. Dette er meget vigtigt for virksomhedernes langsigtede planlægning – især deres mulighed for at kalkulere fordelene ved energibesparende foranstaltninger og produktionsomlægninger.

Ad 4

Ud over det økonomiske incitament, der ligger i stabilt voksende energipriser, viser erfaringen, at der er behov for mere direkte indgreb til fremme af energiøkonomiske omlægninger i erhvervslivet –

især naturligvis i de virksomheder, hvor energiudgifterne ikke har udslagsgivende indflydelse på konkurrenceevnen.

Ad 5

De 300–400 største industrivirksomheder tegner sig for over halvdelen af industriens samlede energiforbrug. Mens industriens gennemsnitlige energiudgifter er i størrelsesordenen under 3 pct. af omsætningen, udgør energiudgifterne i enkelte virksomheder op mod 30 pct. af omsætningen. For disse virksomheder savnes i dag en erhvervspolitisk stillingtagen til, om det ud fra samlede samfundsøkonomiske, miljømæssige og ressourcemæssige målsætninger er fordelagtigt at videreføre produktion med de direkte og indirekte former for offentlig støtte, disse virksomheder modtager. Hvis disse virksomheder skal videreføres med offentlig støtte, må de minimale modkrav være

– at støtten tildeles efter en åben, offentlig diskussion,

– at der træffes en gennemskelig politisk beslutning om, hvorvidt det er den langsigtede målsætning at videreføre, omlægge eller afvikle disse former for produktion.